

ДОСИТЕЈУ ОБРАДОВИЋУ

Као монах обиш'о је манастире многе
Кршевитим пределима носиле га ноге,
Прешао је дуге стазе до Равних Котара
Враћао се родној кући банатског Чакова.

Торба му је била пуна мудрости и слова
Своје знање носио је с пуно благослова,
Пример су му били антички мудраци
Сократова мис'о ко божији знаци.

Видео је Србију где тоне у блату,
Написао песму свом најближем брату,
„Востани Србијо давно си заспала“
Песма ова још и данас Србијом одзвања.

„Књиге браћо књиге а не звона и прапорци“
Учили нас давно у школи и колевци
Прапорци и звона узалуд се гласно чују
Ако нема слова, књига што их мудри кују.

Софија Гердијан